

Preoteasa noastră

Cuvânt al Mitropolitului Theofilos Kanavos

(Figura și rolul preotesei, într-un cuvânt adresat de mitropolitul Teofil de Gortina (Creta) clerului acestuia)

«Desigur, episcopul are în vedere în principal preotii care își exercită slujirea lor în sate și în zonele rurale, dar și ceea ce se spune despre misiunea creștină universală a preotesei, jucată nu doar în parohie, dar și în viața conjugală, pentru că, așa cum a repetat un alt păstor mare al timpurilor noastre: "Soția preotului este mântuirea lui sau blestemul lui." »

(Textul este extras dintr-un excelent studiu de F. QUARANTA, preot căsătorit în Evul Mediu. Cinci apologii, Claudiana, Torino, 2000, p.137-140)

„Preoteasa este prima credincioasă din parohie. Este „casetă de prezentare”. Alături de ea, formezi „biserica de acasă”, iar din comuniunea voastră puteți obține multe beneficii. și cu siguranță, reușiți sau eșecul vostru ca și clerici este și opera soțiilor voastre.

Soția ta, părinte, trebuie să aibă conștiința puternică a locului pe care ea îl ocupă. Dacă este mai în vârstă, acest lucru ar putea fi dificil. Dacă, însă, este tânără și plină de zel și are drept sot un preot la fel de zelos, ea poate învăța și reuși în toate. E suficient să știe că ea nu este doar o soție, asemenea oricărei alte femei căsătorite, ci are propriul titlu, o misiune, o lucrare proprie. Tovarăsă și soție, asistent de încredere al preotului, prima dintre mamele creștine, la care toată lumea privește... Model de gospodină, va arăta cum trebuie îngrijită casa. Ucenică virtuoaasă în credință, îi va învăța virtuțile pe copiii săi, și apoi pe fiecare femeie.

Toate aceste vor avea un impact asupra ta. Atunci când ea nu știe cum să se comporte cuviincios, atunci când nu este o gospodină ordonată și nu are niciun interes în casă și atunci când nu este ospitalieră și nu primește pe toată lumea, cu bunătate și blândețe, toate vor avea un impact asupra ta. Dar dacă, din contră, ea emană parfumul purității pe care îl transmite și copiilor săi care câteodată suferă, conștientă fiind de faptul că este soția unui preot și se află în ochii tuturor, și dacă este împodobită cu smer-

nie și cu aripile credinței, cu care își ia zborul, și luminată cu harul și bogăția iubirii, atunci bucuriile preotesei tale vor fi, de asemenea, ale tale și ea îți va da putere, te va proteja, te va ajuta să acționezi sau să fii rezervat atunci când este cazul.

Voi știți toate astea pentru că sunteți preoti buni, și toți cei din regiune asemenea. Cu siguranță că ați ales să vă căsătoriți cu o fată bună, care știe cum să se îmbrace cuviincios și cum să se comporte în public, care a învățat într-o familie creștină când trebuie să vorbească, când trebuie să tacă, și când nu să intervină, ezitând chiar să atingă subiectul.

Adesea se spune că multe dintre ele nu au nicio opinie și își neglijează casa și obligațiile proprii unei preotese. Nu cred aceste critici, chiar dacă le-am amintit aici. Mai mult decât atât, unele chiar ar nega credința și ar afișa un zâmbet înflorit pe buzele lor. Dacă, în ciuda a tot, există vreuna de acest fel (repet, nu cred acest lucru), atunci să-și plece capul, pentru că nu este doar o preoteasă rea, dar îi face și un deserviciu soțului ei preot. Repet că pentru toate acestea, părinte, tu vei suporta consecințele.

Desigur, nu trebuie să vă educ eu preotesele. Consider că este la latitudinea voastră. Descrieți-le modul în care vreți să vă fie, cum vă doriți, și dacă înțeleg și consideră că această nevoie este serioasă, întemeiată și posibilă, se vor conforma.

Încerc să-mi imaginez bucuria voastră, părinte, când vezi că preoteasa ta este o mamă bună și adună, seara, în jurul tău copiii și le transmite toată bunătatea ascunsă în interiorul ei. și când își îndrumă fata cu înțelepciune și își temperază cu răbdare băiatul. Vei fi mândru de casa condusă de ea. (...)

Imi imaginez, de asemenea, emoția ta când o vezi că se ridică într-o noapte pentru a merge la casa unui sărac și a-i oferi la timp injecția cu penicilină sau pentru a schimba bandajul unui băiat rănit, pentru că nu există un medic de țară! Adevărat, ce bucurie ai simțit atunci când a cerut să

urmeze cursul în oraș pentru a deveni o asistentă medicală: „Ar fi frumos, a spus, chiar și numai pentru a face o injecție aici, în casa noastră sau pentru a învăța primul ajutor în caz de accident. Iar în parohia noastră există săraci mulți care pot apela cu greu un doctor (...).”

Aceste bucurii și multe altele puteți primi de la preoteasă, dacă porniți cu zel și credință în misiunea și rolul vostru în casă, parohie și societate. Când o faceți să participe la misiunea voastră, împătâindu-i o problemă, o onorați ca și colaborator.

Încă un lucru. Este foarte probabil ca ea să dețină unele calități pe care tu nu le ai. Aici vreau să fac apel la înțelegerea și modestia ta. Primește și acceptă sfatul ei; dacă pare a fi bun, nu te teme că vei fi îndrumat greșit. Avem, de fapt, preotese care să fie modele pentru soții lor? Cunosc una care știe cum să remedieze toate greșelile comise de preotul său. Cum, de altfel, se poate și contariul. Există, în fapt, chiar și soții de clerici care nu pot renunța la nimic, care întunecă virtuțile unui preot. Desigur, acest lucru se întâmplă atunci când el nu are forță și personalitate.

Vrei să-ți spun ceva? Când ai o soție care nu se roagă, nu merge niciodată la biserică, atunci trebuie să te îngrijezi. și dacă nici tu nu te rogi, atunci tuturor le va fi frică de voi. Dar dacă amândoi vă rugați, nu vă veți teme de nimeni: Hristos vă va lumina. Hristos nu a despărțit pe nimeni. Când El vede mâinile ridicate în rugăciune, inima Sa iartă. El recunoaște fiul loial și umil, recunoscând suflarea Sa într-un „vas de lut”, liber, docil și gata pentru a zbura spre El. Cum ar putea El să nu se grăbească în ajutor, El, care S-a răstignit pentru dușmanii Lui, El, care s-a rugat pentru cei care l-au pironit mâinile, cum ar putea să nu-i asculte pe copiii lui smeriți și credincioși, care cersesc cu mâinile ridicate?”

Theofilos Kanavos, Mitropolit al Gortinei și Megalopolisului
“Ekklesia O ephimerios” (15/2/81), pp. 40-44.
(Traducere și adaptare C. Veronica)

Și dacă totuși nu sunt de acord cu soțul meu...

Iubirea între sot și soție reprezintă un punct esențial de pornire într-o căsnicie armonioasă. Acest sentiment reprezintă însă doar începutul drumului. Mai sunt însă mulți pași de făcut până la a putea spune că ai ajuns să ai o căsnicie bună. Uneori această călătorie durează o viață întreagă și presupune învățarea treptată a unor serii de "lecții".

Unele dintre primele lecții pe care va avea nevoie un cuplu să le învețe vor fi: cum să îți înțelegi partenerul și în momentele în care nu este foarte comunicativ, în care se închide în sine; cum să reacționez când nu ești de acord cu anumite puncte de vedere ale soțului/soției; cum să reacționezi în momentul în care descoperi un mic obicei, tipic ce ție îți displace; cum și când să îi spui că îți pare rău pentru ceva ce ai greșit și cum să accepți scuzele lui/ei. Sunt numai câteva din situațiile la care nu ne gândim de la început, dar cu care ne confruntăm cu toții la un moment dat.

Disensiunile aparent mici se pot transforma în ziduri de netrecut

Este posibil ca la început să îți dorești foarte mult, cu orice preț să îi arăți că ai dreptate, că ești supărat/supărată și să îl faci și pe celălalt să simtă măcar o parte din supărarea ta, să îți spui punctele de vedere într-un mod în care să nu îți pese de ecurile pe care acestea le trezesc în partener. Ne dăm seamă că lecția răbdării, a acceptării celuilalt în pofida micilor defecte, a ascultării se învață uneori în timp și presupun și trecerea prin tatonări, tensiuni, dezacorduri. Apoi, uneori prin încercare și eroare, adică învățând din viața de cuplu, putem să înțelegem cum anume să acționăm într-un mod care să ducă la consolidarea și la armonizarea relației.

Există momente în care nu putem fi de acord cu părerea celuilalt, cu modul în care reacționează la o anumită situație. Poate fi vorba despre cum mutăm mobila, cum petrecem concediul, la ce școală înscriem copilul sau unde petrecem sărbătorile, la părinții tăi sau la părinții mei. Alteori poate fi vorba și de dezacorduri mai mari. Dar așa

cum problemele care par uneori mari și de nerezolvat se rezolvă cu răbdare, cu ascultarea celuilalt și cu renunțarea, într-o anumită măsură la propria persoană, la fel și disensiunile aparent mici se pot transforma în obstacole, în ziduri de netrecut.

Dacă ținem cu tot

dinadinsul să demonstrăm punctul nostru de vedere, dacă pornim de la premisa că doar soluția noastră este bună, fiecare discuție în contradictoriu se poate transforma într-un teren de luptă.

Este util ca, dacă ne aflăm în astfel de situații, să putem face un pas înainte și să ne întrebăm: cât de importantă este pentru mine situația asta? Cât de importantă este pentru soțul/soția mea situația asta? De ce îți doresc atât de mult să am dreptate? Care este nevoia mea și care este nevoia partenerului? Putem să descoperim că, în spatele unei dorințe de recunoaștere și acceptare a punctului de vedere, se află o nevoie de recunoaștere și de acceptare a noastră ca persoană sau sentimente de nesiguranță, nevoi de apreciere, cărora nu le-am mai răspuns în ultima perioadă.

"E atât de complicat uneori, cum ieșim din asta?!"

Se poate ca în astfel de situații fiecare dintre soți să fie tentat să revină sau să se închidă în propriile scenarii, tipare de nefericire pe care le-a trăit la un moment dat, în trecut, poate chiar în fragedă copilărie. "Nu sunt bun de nimic, nimeni nu mă iubește, sunt o victimă, tot timpul se întâmplă așa, nimeni nu mă înțelege, întotdeauna ajung să sufăr" - sunt numai câteva din gândurile care ne pot trece prin minte și care sunt un semn că, alături de noi și de sot/soție, la masa discuției mai stau și suferințe vechi, răni nevindecate.

Situația prezentă poate fi numai un buton, care, odată apăsat, declanșează de cele mai multe ori experiențe trecute. Înțelegerea acestor lucruri poate duce la o luminare (insight - în limbajul psihologic), dar poate trezi și senti-

mente de tristețe, teamă, uneori deznădejde. Putem gândi "e atât de complicat uneori, cum ieșim din asta?!"

Rugăciunea, punerea în fața lui Dumnezeu a tuturor acestora ne ajută mult ca, în aceste momente, în loc să ne clătinăm, să ne cunoaștem mai bine pe noi înșine și pe partener, să devenim împreună mai puternici.

Dumnezeu poate deveni izvorul nostru nesecat de echilibru, blândețe, răbdare, dincolo de calitățile de personalitate pe care le deținem la nivel psihologic și despre care aflăm, în diferite momente ale vieții, că sunt limitate.

Mânie și furie

"Vrei să afli cât de mare rău este mânia? Uită-te la cei care se ceartă în piață sau pe drum. La tine cu greutate poți vedea urăciunea acestei patimi, pentru că, atunci când te mânia, gândul tău se tulbură și parcă ești beat. Însă când ești liniștit, poți să te uiți la semenii tăi care sunt înfuriați și să înțelegi că așa ești și tu.

Ce se întâmplă, așadar? Pieptul fierbe, gura răcnește, pe ochi ies flăcări, fața se umflă și se înroșește, mâinile sunt scuturate, picioarele sar ca la circ - omul întreg seamănă cu un nebun sau, mai bine zis, cu un măgar sălbatic, care azvârle și mușcă. Iată cât de necuviincioasă și de umilitoare este înfățișarea celui care este stăpânit de mânie.

"Dar inima mea este tulburată și suferă din pricina jignirilor care mi se aduc", îmi spui tu. Știu lucrul acesta și tocmai de aceea mă minunez de cei care nu se lasă pradă furiei. și să știi că, dacă vrei, cu toții avem puterea să o împiedicăm să izbucnească.

De ce nu ne supărăm sau nu arătăm că suntem supărați la lucru, atunci când cel care este mai mare peste noi ne ceartă? Pentru că ne temem ca nu cumva, dacă-i răspundem cu mânie, să ne dea afară. Așadar, frica potolește mânia. De ce când îi certăm pe slujbașii noștri, ei nu scot nici un cuvânt? Pentru că și pe ei îi reține aceeași primejdie care atârână deasupra capetelor lor.

Așadar, atunci când ne jignesc oameni puternici, adică cei care au puterea să ne facă rău, îndurăm mai mult decât am fi crezut. Dar dacă jignirea vine de la oameni care sunt mai prejos de noi sau lipsiți de putere, de la oameni de care nu este nevoie să ne fie frică, nu îndurăm insulta. De ce nu ne gândim că și într-un caz, și în celălalt, Dumnezeu este Cel care îngăduie să fim atacați?"